

adbaaret imod, at Noget kan tro, at vi vilde opgive Thingets Ret til at sige Nei. Det gjøre vi ikke. Saalænge vi ikke høre positive Tilbud, positive Svar, nytter det ikke stort at blive ved at tale derom. Det ærede Medlem gjorde sig skyldig i et Par Feiltagelser, som jeg skal tillade mig at berigtige; den ene angik mig personlig, og den anden var, at han søgte at slaa fast, at det aldrig har været Grundlovens Forudsætning, at Finantsloven kunde nægtes. Jeg vil anmode ham om at læse de Forhandlinger, som førtes paa den grundlovgivende Rigsdag, og navnlig de Udtalelser, der fremkom fra Grundlovsudvalgets Ordfører, i Henhold til hvilke den nuværende Grundlovs § 49 blev vedtaget. Det stilles der ganske klart og tydeligt i Ud-sigt, at Statsbevillingsretten kan benyttes til at standse hele Regjeringsystemet og fjerne Regjeringen. Naar han har læst det igennem og derved er bleven ligesaa vidende som alle andre Mennesker her i Landet, vil han vide, at det, han sagde før, ikke var rigtigt. Jeg vil ikke spille Thingets Tid med a oplæse Citater af disse Forhandlinger, men overlade til det ærede Medlems private Studier at fuldstændiggjøre sin statsrettlige Kundskab ved at gjenmælse disse Forhandlinger. Jeg vil dernæst gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg ikke har sigtet hverken enkelte Klasser og — med fuldt Forsæt — heller ikke enkelte Personer for Valgtryk. Jeg har udtrykkelig sagt, at der heldigvis findes Undtagelser ogsaa i den Klasse, som jeg har set nævnt i Bladene skulde have udøvet Valgtryk. Jeg har med Willie glemt, hvem det er, der har udøvet det Valgtryk. Jeg ønsker ikke at gaa ind derpaa. Jeg tror, at jo mindre man retter nogen Anse rent personlig, jo heldigere er det for Sagen. Det, som det kommer an paa, er at ramme selve Valgtrykket, selve den Handling, som jeg kalder en skammelig og oprørende Handling. Men jeg vilde meget nødig, at den Sag skulde tages personlig, eller at man skulde tro, at jeg vilde sigte færlige Klasser. Jeg veed positivt, at der er mangfoldige Godseiere her i Landet — og det har jeg fremhævet her — som have vendt sig med Afsty fra den Fremgangsmaade, som Andre have gjort sig skyldige i. Jeg tror, ja, jeg er temmelig vis paa, at det rammer Enhver, der har gjort det; men den enkelte Klasse rammer det ikke. Jeg tror, at Ansbaaret i Virkeligheden hviler paa Regjeringen. Det er den, som gennem den Politik, den har ført, har drevet den politiske Demoralisation saa vidt, at det er kommet dertil, at hæderlige Mænd ere komne til — jeg siger udtrykkelig „ere komne til“ —

at benytte et saadant Middel, som de i Virkeligheden ved at tænke sig nærmere om vilde skamme sig ved at have benyttet. Jeg vil nødig have slaaet fast, at det skulde være enkelte Klasser, der have gjort det. Det er enkelte Mænd, der have gjort det, og ingen Klasse, heller ikke Godseierklassen. Godseierklassen i det Hele har ikke indladt sig paa den Ting. Enkelte Godseiere have maasse gjort det, ikke Standen. Jeg veed altfor mange Exempler, som jeg ikke gjerne vil nævne her, thi det er jeg ikke berettiget til — baade med Hensyn til Godseiere, der selv have filltet sig til Valg, og med Hensyn til Godseiere, der have havt stor Indflydelse i deres Kreds, hvilke udtrykkelig have afflaaet at indlade sig paa den Slags Ting. Andre have gjort det, eller deres Underordnede have gjort det uden at faae nogen Misbilligelse derfor. Det nytter ikke at ville lægge Skuld paa det, og det maa stemple fra Folkethingets Side. Vi kunne ikke lade hele det offentlige Liv forgiftes ved Midler, som Alle ere enige om at skamme sig over. Naar det ærede Medlem mente, at man skulde naae en Overenskomst gennem den Sætning, at Regjeringen kun behøvede at rette sig efter, hvad Thingene ere enige om, har han vedkjendt sig, at Regjeringen har Lov til, naar den blot kan skaffe den fornødne Uenighed til Stede, at gjøre, hvad den vil. Det skal det ærede Medlem ikke glemme, hvad han her har sagt. Den Tid kan komme, da det ærede Medlem bittert vil fortryde dette. Der kan komme en Regjering — ikke en Benstrengjering; noget saa Afstyeligt kommer der vist aldrig — som kunde have sin Interesse af at gaa imod de Interesser, som det ærede Medlem og hans nærmeste Venner repræsenterer, og den kunde da følge det Exempel, som er givet fra andre Lande. Regjeringen her i Landet henter altid sine Exempler fra andre Lande; den kan aldrig finde paa Noget selv her hjemme — og den bruger den Magt, man nu søger at lægge i dens Haand, mod Forsætningen til at skabe Tilstande, som det ærede Medlem vilde være allerivrigst til at misbillige, og det vil jeg ikke være med til. Der er kun eet Grundlaag for en Overenskomst, og det er Erkjendelsen af alle Parterets Ret. Og hvad nu angaar denne Strid om Finantsloven mellem dem, der vilde have en Finantslov, og dem, der ingen vilde have — hele denne Historie, vi have hørt under Valgkampen, at det dreier sig om at faae en Finantslov, saa er den kun et temmelig naivt Middel til at dække over det, som det virkelig dreier sig om. Der er jo ikke et Menneske, som ikke vil have en Finantslov. Det, man er uenig om, er den Pris, Regje-